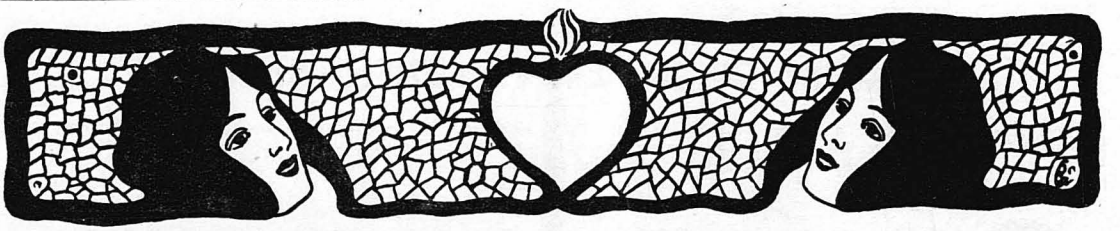

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑΝ ΠΟΛΥ

Η ΠΕΝΤΑΜΟΡΦΗ ΜΑΡΙΑ ΔΟΝΙΛΟΒΝΑ, ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ

Η'.

Στὸ προηγούμενο φύλλο εἴδαμε ὅτι ὁ πρῶτος ἀγαπημένος τῆς Μαρίας Δονιλόβνας, ὁ ταγματάρχης Ἀκχώφ, παρουσιάστηκε μιὰ μέρα στὸν διοικητὴ τῆς Πετρουπόλεως πρίγκηπα Μεντζικὼφ γιὰ νὰ τοῦ καταγγείλη, καθὼς εἶπε, μιὰ ἐγκληματικὴ πρᾶξι τῆς τρομερά ὡραίας κι' ἐπικίνδυνης αὐτῆς γυναίκας.

— Ἡ καταγωγή μου, ὑψηλότατε, ἄρχισε νὰ λέη ὁ ταγματάρχης Ἀκχώφ, σᾶς εἶνε γνωστή, ὑποθέτω. Κατάγομαι ἀπὸ τὸ Γκὲφλ τῆς Δαλεκαρλίας, ὅπου πέρασα τὰ πρῶτα μου χρόνια. Ἤμουν εἰκοσιτεσσάρων ἐτῶν ὅταν γνώρισα τὴ Δονιλόβνα καὶ διετέλεσα ὁ πρῶτος φίλος της. Ἔκαμα ὅμως κατάχρησι τῆς ἐλευθερίας ποὺ εἴχαμε νὰ βλεπόμαστε συχνὰ κι' ἔτσι κατώρθωσα νὰ πετύχω ἐκ μέρους της ὅ,τι ἐπιθυμοῦσα. Σᾶς ὁρκίζομαι ὅμως, ὑψηλότατε, σ' ὅ,τι ἔχω ἱερὸ ὅτι ὁ σκοπός μου ἦταν νὰ τὴν παντρευτῶ καὶ νὰ τὴ σώσω ἀπὸ τὴν ἀτιμία καὶ τὴν καταστροφή. Ἀλλ' αὐτὴ δὲν μὲ ἄφησε νὰ τὴ ζητήσω σὲ γάμο. Μοῦ δικαιολογήθηκε ὅτι ὁ πατέρας της δὲν θὰ συναινοῦσε ποτὲ στὴν ἕνωσί μας καὶ θὰ ἀπέριπτε τὴν πρότασί μου. Ὡστόσο τὸ κακὸ εἶχε προχωρήσει καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τῆς τὸ ἀρνηθῶ. Τὴν ἐρχομένη λοιπὸν νύχτα τὴν πῆρα, μπήκαμε κρυφὰ σ' ἕνα ἁμάξι ποὺ εἶχα ἀγοράσει στὸ μεταξὺ καὶ τραβήξαμε σιγὰ-σιγὰ γιὰ τὸ Βεζζνό. Οἱ κόποι ὅμως τοῦ ταξειδιοῦ ἐπέσπευσαν τὸν τοκετὸ κι' ἐπειδὴ ἦταν ἐπικίνδυνο νὰ προχωρήσουμε, σταματήσαμε καὶ χτυπήσαμε στὴν καλύβα ἑνὸς χωρικοῦ. Ὁ νοικοκύρης ἔλειπε, μᾶς ἐδέχτηκε ὅμως ἡ γυναῖκα του, ἡ ὁποία καὶ βοήθησε τὴ Μαρία στὴ γέννα της. Ὕστερα ἀπὸ λίγες ὧρες ἡ ἀγαπημένη μου ἔφερε στὸν κόσμο ἕνα ἀγοράκι εὔρωστο, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ζήση ἕναν αἰῶνα. Ἔπεσα ἔξω ὅμως στὶς προβλέψεις μου, γιατὶ ἡ στιγμὲς τοῦ κακόμοιρου μικροῦ ἦσαν μετρημένες...

Στὸ σημεῖο αὐτό, ὁ ταγματάρχης στάθηκε λίγο γιὰ νὰ συνέλθη ἀπὸ τὴν ταραχή του καὶ ἔπειτα ἐξακολούθησε:

— Εἰσέρχομαι, ὑψηλότατε, στὸ πρῶτο ἔγκλημα τῆς Δονιλόβνας, ἕνα ἔγκλημα τόσο φρικτό, ὥστε γιὰ νὰ τὸ πιστέψω ἔπρεπε νὰ τὸ δῶ μὲ τὰ μάτια μου...

— Μὰ τὸ εἴδατε; ἐπανέλαβε ὁ Μεντζικὼφ τονίζοντας τὴ λέξι.

— Ναί, τὸ εἶδα, ἀποκρίθηκε ὁ ἀξιωματικός. Ὅταν ἐγέννησε, θᾶταν περίπου μεσάνυχτα. Μετὰ τὸν τοκετό, ἡ γυναῖκα ποὺ μᾶς φιλοξενοῦσε εἶχε πάει σὲ κάποιας γειτόνισσάς της. Ἐγὼ κοιμόμουν σ' ἕνα στρῶμα ἀπὸ ἄχυρα, στὰ πόδια τοῦ κρεββατιοῦ τῆς Μαρίας καὶ τοῦ μικροῦ. Ἔξαφνα ἕνας παράξενος θόρυβος μὲ ξύπνησε. Τινάχτηκα καὶ τέντωσα τ' αὐτιά μου. Ἕνα παράπονο ἀκουγόταν, ἕνας βόγγος ἀδιάκοπος κι' ἀδύνατος, κατιτὶ ποὺ δὲν εἶχε μέσα του τίποτε τὸ ἀνθρώπινο. Ἄνοιξα τότε τὰ κατακουρασμένα μου μάτια καὶ κάτω ἀπ' τὴ λάμψι ἑνὸς λυχναριοῦ εἶδα τὴ Μαρία Δονιλόβνα, ἀνασηκωμένη ἀπάνω στὸ κρεββάτι της, μὲ μιὰ ἔκφρασι καταχθόνια στὸ πρόσωπό της, νὰ σφίγγη μὲ τὰ δυό της χέρια τὸ λαιμὸ τοῦ βρέφους καὶ νὰ τὸ στραγγαλίζη!... Θέλησα νὰ φωνάξω, νὰ σηκωθῶ, νὰ τὴν ἐμποδίσω... Ἀδύνατο ὅμως! Τὰ πόδια μου εἶχαν πιαστεῖ κι' ἤμουν σὰν παράλυτος... Ἐπὶ τέλους ἔβγαλα μιὰ φωνὴ κι' ὥρμησα ἀπάνω της.

«— Μαρία! ἐκραύγασα. Μαρία! Τρελλάθηκες, δυστυχισμένη; Σκοτώνεις τὸ παιδί σου;...

» Γύρισε καὶ μὲ κύτταξε χαμογελῶντας, μ' ἕνα χαμόγελο ποὺ μὲ πάγωσε. Ἔπειτα μοῦ σφύριξε μὲ ἕναν ἀπαίσιο τόνο:

«— Τὸ παιδί μου! Ἔ, καλά, τὸ σκότωσα!... Ἄφησέ με καὶ φύγε, ἂν σοῦ ἀρέσει... Ἐγὼ δὲν θέλω παιδιά... Τὰ μισῶ! Ἀκοῦς; Τὰ μισῶ! Τὰ μισῶ!...».

Ὁ Μεντζικώφ, ὁ γενναῖος αὐτὸς στρατηγὸς ποὺ εἶχε ἀντικρύσει τὸ θάνατο ἀτάραχος σὲ τόσες μάχες, αἰσθάνθηκε ἕνα δυνατὸ ρίγος στὴ διήγησι τοῦ ταγματάρχου.

— Φτοῦ, ἔκαμε, καταραμένο πλάσμα! Γυναῖκα ποὺ μισεῖ τὰ παιδιά της καὶ τὰ σκοτώνει, δὲν εἶνε γυναῖκα... Εἶνε τέρας... εἶνε δαίμονας!...

— Ἔχετε δίκηο, ἀποκρίθηκε ὁ Λουδοβίκος Ἀκχώφ. Ὅταν ἡ Μαρία μοῦ μίλησε καὶ μοῦ ὡμολόγησε τὸ ἔγκλημά της, νόμισα πὼς ἄκουγα τὸν ἴδιο τὸ Διάβολο καὶ γιὰ νὰ μὴν πέσω κι' ἐγὼ στὸν πειρασμὸ νὰ ἐγκληματήσω, ἔφυγα...

Ὁ Μεντζικὼφ σήκωσε τὸ κεφάλι του, κύτταξε τὸν Ἀκχώφ καὶ εἶπε:

— Ἐκάματε καλά. Ὁποιοσδήποτε καὶ νἆταν στὴ θέσι σας, δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ σκοτώση τὴ φίλη του. Φαίνεται ὅμως ὅτι αὐτὴ πῆρε ἀλογάριαστα τὸ πρᾶμμα καὶ ἀνανέωσε τὸ παλιό της ἔγκλημα μὲ κανένα καινούργιο. Γι' αὐτὸ κι' ἐσεῖς τώρα ἀποφασίσατε νὰ τὴν τιμωρήσετε χωρὶς οἶκτο...

— Ἀκριβῶς, ὑψηλότατε. Πρὸ ἕξη χρόνων μ' ἔφερε πάλι ἡ τύχη κοντὰ στὴ Δονιλόβνα, ἡ ὁποία ἦταν ἐκείνη τὴν ἐποχὴ φίλη τοῦ πρίγκηπος Φεντέροβιτς καὶ κατοικοῦσε μαζύ του στὸν πύργο του, στὸ Παύλοβο, κοντὰ στὸ Νίζνι-Νοβγκορόντ...

— Ἀ, ἀ, θυμοῦμαι! Ὁ Ἰδὰν Φεντέροβιτς ἦταν ἕνας ἀξιωματικὸς μετρίας ἀντιλήψεως, ἀλλὰ γενναῖος. Ἂν δὲν ἀπατῶμαι μάλιστα, πέθανε κεῖ κάτω...

— Λόγῳ μᾶς ἀσθενείας, τὴν ὁποία ἔπαθε θέλοντας νὰ σώση τὴν φίλη του, ποὺ εἶχε πέσει στὴ λίμνη μὲ τὸ παιδί της...

— Τὸ παιδί της!

— Μάλιστα. Τὸ παιδὶ πού εἶχε ἀποχτήσει μὲ τὸν πρίγκηπα καὶ τὸ ὁποῖο εἶχε πάψει νὰ ζῆ ὅταν ὁ πρίγκηψ τὸ ἔφερε στὴν ὄχθη...

— Ἐννοῶ. Θὰ ἐπανελήφθη τὸ παλιὸ δρᾶμα τοῦ καλυβιοῦ τῆς χωρικῆς... εἶπε ὁ Μεντζικώφ.

— Ἀκριβῶς, ὑψηλότατε. Κατὰ τὸ πέρασμά μου ἀπὸ τὸ Παύλοβο εἶχα βρεῖ τὴ Δονιλόβνα σ' ἐνδιαφέρουσα κατάστασι καὶ τὴν εἰδοποίησα πὼς ἂν τολμοῦσε νὰ κάνη τὰ ἴδια καὶ στὸ δεύτερο παιδί της, θὰ τὴν ἐκδικιόμουν σκληρά...

— Ἐν τούτοις ἐμάθατε τὸ θάνατο τοῦ μικροῦ καὶ ἐπιπλέον τοῦ πρίγκηπος καὶ σωπάσατε...

— Τὸ ἔκανα μόνο καὶ μόνο γιατὶ δὲν εἶχα ἀποδείξεις. Θὰ μποροῦσε ἔτσι νὰ μὲ ἀποκαλέση συκοφάντη. Ἀλλὰ μόλις ἐπείσθηκα γιὰ τὴν ἐνοχή της, σκέφτηκα ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ μοῦ διαφύγη πειὰ ἡ ἐγκληματικὴ αὐτὴ γυναῖκα. Τὸ ὡρκίστηκα καὶ ἀποφάσισα νὰ μὴν τὴν ἀφήσω νὰ συνεχίση τὸ κακοῦργο της ἔργο. Προχτὲς ἀκόμα...

— Ἐξακολουθῆστε, κύριε, εἶπε ἀνυπόμονα ὁ πρίγκηψ.

Ὁ ταγματάρχης ὅμως δίσταζε. Εἶχε γίνει μάλιστα κάτωχρος.

— Ἐμπρός, κύριε, ἐπανέλαβε ὁ Μεντζικώφ. Πῆτε μου ὅ,τι ἔχετε νὰ πῆτε. Πρέπει νὰ ξεχάστε πὼς εἰστε ὁ ἄλλοτε φίλος της καὶ νὰ λάβετε ὑπ' ὄψη σας ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἐξυπηρετεῖτε τὴ θεία δικαιοσύνη. Μιλῆστε λοιπόν... Τί θέλετε νὰ πῆτε; Τί συνέβη προχτές;

— Τὴν περασμένη Πέμπτη, εἶπε ὁ Ἀκχώφ, ἡ Μαρία Δονιλόβνα σκότωσε τὸ τρίτο της παιδί!..

— Ἔτσι, ἔ; Ἄ, ἄ! Φαίνεται πὼς εἶνε σωστὴ τίγρις... Καὶ πῶς τὸ ξέρεις αὐτό;

— Τὸ ἔμαθα ἀπὸ μιὰ γυναῖκα ποὺ βρίσκεται στὴν ὑπηρεσία τῆς Μαρίας Δονιλόβνας, πρὶν ἀπὸ πέντε χρόνια. Τὴν πληρώνω καὶ κατασκοπεύει τὴν κυρία της.

— Ὡραῖα. Καὶ τί ἀπόγινε τὸ δυστυχισμένο τὸ μωρό;

— Βρίσκεται στὸν κῆπο τοῦ πύργου, μέσα σ' ἕνα χαλασμένο πηγάδι.

Ὁ πρίγκηψ Μεντζικώφ.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.